

**"Jag och Fadern är ett."** Jesus talar här om sin innersta enhet med Gud. Han liksom lyfter Trefaldighetens mysterium en aning. Reaktionen hos åhörarna är våldsam: hur kan en människa påstå att hon är helt förenad med Gud? Omöjligt! En hädelse! Också vår tids skeptiker skulle säga: den historiske Jesus var säkert en stor andlig personlighet, en religionsförnyare, en profet, kanske en mystiker - men inte mer än en människa. Skepsis och tvivel kan också ansätta vår egen tro. Visserligen läser eller sjunger vi i trosbekännelsen alla de stora orden om Jesus, "*Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud*"; men det är inte alltid lätt att se Guds eviga avglans i den enkla timmermannen från Galileen.

Redan under sin livstid blev Jesus kallad för allt möjligt. Det är berikande att gå igenom NT och se vad folk sa om honom – det blir en lång lista med många motsatta beteckningar och titlar, allt **från frossare och drinkare, en vän till tullindrivare och syndare till min Herre och min Gud**. Det finns minst 150 beteckningar för Jesus i NT. Så olika såg man på honom. Han själv kallade sig vanligtvis bara *Människosonen*, dvs "en vanlig människa" – på Stockholmska: "nå'n annan".

Det kan vara intressant att fundera: Hur tilltalar **jag** Jesus i mina privata böner? Med det liturgiska tilltalet *Allsmäktige evige Gud*? Eller som Maria Magdalena: *Rabbouni, käre Mästare*? Eller som aposteln Tomas: *Min Herre och min Gud*? – Jesus Kristus är ju såväl **människa** som **Gud**, helt och hållet. Han var en av oss, vår medmänniska och bror, som har blivit helt solidarisk med oss, intill den yttersta avgrunden av lidanden och ensamhet. Det är den mänskliga sidan. Men den gudomliga sidan framträder också i evangeliet: som Guds Son har han visat sin suveräna makt över mörkrets makter, över ondskans, sjukdomens och dödens demoner. Till slut har han som Guds Son blivit uppväckt ur dödsriket och blivit genomlyst av det gudomliga livet. Redan under sin jordiska tid har Guds helighet strålat fram i honom, mer än hos någon annan människa - så klart att han kunde säga: **Jag och Fadern är ett**. I Jesu Kristi ansikte kan vi se Gud Faderns ansikte.

I GT uppenbarade sig Gud för Mose i den brinnande busken. Han sade då sitt namn: *Jag är den jag är*. Hur ska man tolka namnet? Ingen vet riktigt vad det betyder. Det är paradoxalt. Gud säger vem han är och samtidigt lägger han en slöja över sin närvaro: Jag, Gud, är... just den jag är: **Gud**. Ett mysterium som är bortom alla föreställningar och begrepp.

I Johannesevangeliet läser vi flera gånger – faktiskt 26 gånger – att Jesus tar upp det hemlighetsfulla gudsnamnet när han talar om sig själv: *Jag är brödet från himlen. Jag är den gode herden. Jag är uppståndelsen och livet. Jag är vinstocken. Jag är vägen, sanningen och livet*. Såsom Gud i den brinnande busken avslöjar Jesus Kristus vem han är och samtidigt döljer han sig själv i detta bildspråk. Framför allt markerar han att han kan tala såsom Gud själv: *Jag är!* Jesus är indragen i Guds eviga mysterium, och han är medveten om det. Därför vågar han säga det djärva påståendet: ***Jag och Fadern är ett***.

Mänsklighetens många religioner har olika korn av sanning i sin vördnad för det gudomliga. I livets hemlighet, i naturens majestät och i samvetets röst har människor alltid anat att det finns något mer än slumpen och den materiella verkligheten. Föreställningar om det som ligger bortom – en andlig verklighet, gudar, Gud, det heliga eller vad man än kallar det för – är dock tyvärr blandade med mänskliga missuppfattningar. Därför är **bara** Jesus Kristus den som har kommit med sanningen om Gud. Han är Guds eviga Ord som levde bland oss som människa. Han visade och visar vem Gud är och vem människan är. Bibeln, tolkad av Kyrkan, har därför sin inre mitt i Jesus Kristus, mannen från Nasaret, Guds Son. Den som ser Jesus ser Fadern. Därför kunde Jesus säga ***Jag och Fadern är ett***.

**Pater Klaus Dietz S.J.**